

RECHTSTREEKS

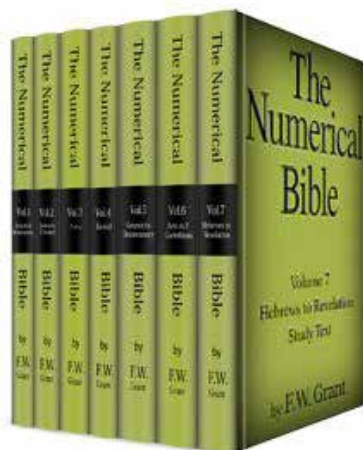
VAN DE REDACTIE

Getallen in de Bijbel

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Inleiding tot het Johannesevangelie
- 3 Een vraag over de Messiaanse beweging en de betekenis van de wet
- 4 Een rustplaats voor de Ark van het verbond
- 6 Op de sabbat
- 7 Jozef van Arimathea
- 8 Het Hooglied
- 9 Een tijd van veertig dagen in de Bijbel
- 10 Het rentmeesterschap van het geheimenis

Ik heb het van jongs af aan een interessant thema gevonden: de betekenis van getallen in de Bijbel. Eind 19e eeuw schreef F.W. Grant een boekje over de numerieke structuur van de Schrift, toen hij de parallellen ontdekte in structuur en thematiek tussen de vijf boeken van Mozes en de vijf psalmboeken. Daarop baseerde hij zijn Numerical Bible, die nog steeds verkrijgbaar is. Van meer recente datum zijn de studies van dr. L.A. Snijders over 'alle getallen van de Bijbel' en 'het verhaal van de getallen in de Bijbel' (resp. 1978 en 1984, Uitg. Ten Have/Baarn). Er valt dus nog genoeg te studeren!

De vorige maand is de betekenis van het getal acht belicht, deze maand komt de betekenis van het getal 40 aan de orde: het getal van beproeving en verzoeking. Het spreekt echter ook van een bepaalde volheid in Gods wegen met de mensen. Zo hadden veel vorsten een regeerperiode van 40 jaren. Henry Morris noemt de in totaal negen keer dat het getal van 40 dagen voorkomt in de Bijbel, en geeft dan telkens de geestelijke lessen die hieraan kunnen worden gekoppeld (pag. 9).

In dit nummer komt ook de betekenis van de zevende dag, de sabbatdag, aan de orde (pag. 6), evenals die van de eerste dag van de week: de opstandingsdag van onze Heer Jezus Christus. Die grote dag stempelt de bedeling van de genade waarin wij nu leven, waarin andere beginselen en principes naar voren komen dan in de bedeling van de wet. Zie in dit verband de Reply over de Messiaanse beweging, onze Joodse wortels en de betekenis van de wet van Mozes (pag. 3).

Zo is ook het geheimenis van Christus en de gemeente kenmerkend voor de nieuwe bedeling van de genade, zoals Dirk-Jan Jansen laat zien in zijn studie over het rentmeesterschap van het geheimenis (pag. 10 tot 12). Hij schrijft hierover o.a. het volgende: 'Paulus was het uitverkoren vat om deze dingen mondeling en schriftelijk door te geven aan de gemeente van God. Dit geheimenis houdt in dat de gelovige Joden en de gelovigen uit de heidenvolken samen tot één nieuwe mens geschapen zijn, het lichaam van Christus'.

Natuurlijk is het ook goed mogelijk om gezond geestelijk onderwijs te geven zonder in te gaan op de betekenis van de getallen in de Bijbel. Diverse andere bijdragen in dit nummer tonen dit ook aan, zoals het artikel van Gerard Kramer over Jozef van Arimathea, van Ger de Koning over het Hooglied, en van J.N. Darby in zijn uitvoerige inleiding tot het Johannesevangelie. Het is niet nodig te vervallen in de fout van een broeder uit de geschiedenis van de Broederbeweging, die ooit een beetje denigrerend de 'zevenzot' werd genoemd omdat hij overal bewijzen of combinaties van het getal zeven meende te kunnen terugvinden.

Laten wij ons door alle bijdragen in dit nieuwe nummer van Rechtstreeks laten stimuleren om de Schriften te onderzoeken of deze dingen zo zijn (vgl. Hand. 17:11). Met een zegengroet namens de redactie, Hugo Bouter

INLEIDING TOT HET JOHANNESEVANGELIE

Hoofdstuk 11

In hoofdstuk 11 wordt Hij verklaard Gods Zoon te zijn door de kracht van de opstanding. Hij is Zelf de opstanding én het leven (11:25). Het karakter van Zijn wederkomst beantwoordt hieraan. Want de doden zullen dan opstaan en de levenden zullen worden veranderd. De doden in Christus worden opgewekt en de levenden worden overkleed, zodat het sterfelijke door het leven wordt verslonden (zie 1 Kor. 15; 2 Kor. 5; 1 Tess. 4). Maar hoewel de Heer Zijn goddelijke kracht toont door de opwekking van Lazarus, is Hij de Mens die vol meegevoel is en de afhankelijke Zoon, die echter steeds wordt verhoord.

Hoofdstuk 12

In hoofdstuk 12 vinden we Zijn intocht in Jeruzalem als de Zoon van David, terwijl er ook wordt gewezen op Zijn heerlijkheid als de Zoon des mensen. Maar dat hield in dat Hij in de dood moest gaan (12:24). Het hoofdstuk begint echter met de zalving te Betanië. Het overblijfsel dat door Hem is onderwezen, denkt aan Zijn dood, die de grondslag vormt voor de nieuwe dingen die in het christendom zijn geopenbaard. Daarop zien we hoe de vijandschap toeneemt, en wordt er verder uitvoerig gesproken over de gevolgen van het sterven van de Heer. Zijn volk heeft Hem verworpen en het is verhard en verblind.

Hoofdstuk 13

In hoofdstuk 13 toont de Heer Zijn discipelen dat Zijn heengaan geen eind maakt aan de dienst die Hij aan hen verricht. Nu Hij niet bij hen kan blijven, maakt Hij hen geschikt om bij Hem te zijn en deel met Hem te hebben. Maar dat kan niet zonder reiniging. Zijn ware natuur en heerlijkheid vereisen dit. Hij kwam van God en ging tot God, en de Vader had alle dingen in Zijn hand gegeven. Hij was volmaakt. Hij bleef goddelijk volmaakt en rein in Zijn menselijke natuur, en in de heerlijke positie die Hij nu ging innemen.

Terwijl de mens verraderlijk vijandig jegens Hem was, had Hij een volkomen liefde voor de Zijnen in de wereld. Hij had hen lief tot het einde. Ze waren al rein om het woord dat Hij tot hen had gesproken en waardoor ze opnieuw geboren waren. Maar nu wast Hij hun voeten als een Slaaf, om hen in staat te stellen deel met Hem te hebben in Zijn nieuwe, hemelse positie. De eerste wassing die wij hebben meegemaakt, het bad van de wedergeboorte, kan niet worden herhaald. Daardoor zijn wij eens voor altijd geheel gereinigd. Maar onze voeten komen in aanraking met het stof hier beneden; ze worden verontreinigd door onze wandel door de wereld. Daarom hebben we de voetwassing telkens weer nodig. Verder is deze dienst van de Heer ook een voorbeeld voor ons: we zijn schuldig elkaar de voeten te wassen. Zo kunnen we deel met Hem hebben. Wie normaal dicht in Zijn nabijheid is, heeft het voordeel Zijn gedachten beter te kennen (13:23-25).

Als Judas naar buiten is gegaan, spreekt de Heer over de betekenis van het kruis als de grondslag van de hemelse positie die Hij ging innemen. Zijn nieuwe, maar werkelijke en eeuwige plaats als de Zoon des mensen was in Gods heerlijkheid. Door het kruis is de Zoon des mensen verheerlijkt, en God is in Hem verheerlijkt. Want er is geen grotere heerlijkheid voor een Mens, dan al de wezenlijke eigenschappen van God genoegdoening te schenken en die te verheerlijken. Christus is dus Zelf verheerlijkt, en bovendien is God in Hem verheerlijkt. Daarom heeft God Hem onmiddellijk beloond voor Zijn werk. God heeft niet gewacht tot het ogenblik waarop Hij Hem de heerlijkheid van het koninkrijk of van de erfenis zal schenken. Hij heeft Christus verheerlijkt in Zichzelf en Hij heeft dat terstond gedaan (13:31-32).

De Heer zou dus niet lang meer bij de discipelen zijn. Door onderlinge liefde konden ze elkaar tot steun zijn. Hij waarschuwde Petrus dat deze Hem nu niet kon volgen. Hij moest eerst de weg banen. Zijn weg ging door de dood: een dood die voor de mens in zijn natuurlijke toestand slechts het oordeel en de ondergang betekende.

EEN VRAAG OVER DE MESSIAANSE BEWEGING EN DE BETEKENIS VAN DE WET

Matteüs 5:17-20

‘Meent niet dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied. Wie dan één van de kleinste van deze geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen. Want Ik zeg u: Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en farizeeën, zult u het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan’.

Vraag

Dit gedeelte in Matteüs is een sleutelgedeelte waar gelovigen die spreken over onze Joodse wortels zich telkens op beroepen. Hoe legt u bovengenoemde verzen uit?

Antwoord

De toestand van ons hart

Ik heb deze verzen onlangs besproken tijdens een bijbelstudie. Er is toen in verband met vers 20 verwezen naar Matteüs 23, waar de Heer waarschuwt voor de puur uiterlijke gerechtigheid van de schriftgeleerden en farizeeën. Zo moet het niet zijn met de discipelen van de Heer in het Koninkrijk der hemelen. De toestand van ons hart moet beantwoorden aan het gebod, want de wet is *geestelijk*, zoals Paulus zegt in Romeinen 7. Het vervolg van Matteüs 5 laat dat ook duidelijk zien door de toelichting van de Heer op de geboden en Zijn uitwerking en verdieping van diverse geboden van de wet van Mozes.

Vervulling van wet en profetie

In de tweede plaats toont vers 17 dat de Heer Zelf, de ware Wetgever, ook Degene is die gekomen is om de wet te vervullen. Hij vervulde de wet en de profeten door Zijn komst en Zijn kruis en opstanding. Zo vervulde Hij o.a. de levitische offerdienst en de voorzeggingen in de wet en de profeten over de komst van de Messias en Zijn werk. Bij Zijn wederkomst zal pas alles worden vervuld met betrekking tot Gods plan ten aanzien van Israël, de Gemeente en de volken. Dan zullen alle voorzeggingen van de wet en de profeten over de heerlijkheid van de Messias en het Vrederijk in vervulling gaan, zelfs de kleinste profetie, elke jota en tittel.

Leven onder de genade

Ten derde is het niet aan ons om zelfs maar het geringste gebod te ontbinden (vs. 19). Alles in de wet van Mozes heeft een diepe praktische en geestelijke betekenis, en ook als christenen moeten wij daar telkens over nadenken bij het lezen van de Schrift. Maar door de dood van Christus zijn wij gestorven aan de wet als het stelsel dat mensen in slavernij hield tot op de komst van Christus (Gal. 4:3). De opgestane Heer is nu onze Leefregel geworden, en Hij leidt ons door Zijn Geest. Wij leven dus niet meer onder de wet als *systeem*, maar verkeren onder de heerschappij van de genade (Rom. 6:14). De Geest vervult de rechtvaardige eis van de wet nu *in ons* (Rom. 8:4). De geboden van de morele wet worden dan ook allemaal herhaald in het Nieuwe Testament (zie bijv. Ef. 6:1-3), echter met uitzondering van het sabbatsgebod.

Doen we iets ‘voor de Heer’

Ten vierde blijft er wel verschil tussen bekeerde Joden en heidenen, ook na de dood van Christus, en moeten wij elkaar aannemen als de wetsbetrachting van gelovige Joden hen ertoe brengt dagen en maanden te onderhouden en de Joodse spijswetten te volgen (Rom. 14-15). Maar zij moeten dat dan ook werkelijk doen ‘voor de Heer’, en niet om een eigengerechtigheid op te bouwen of zulke praktijken aan gelovigen uit de volken op te leggen. Dat laatste wordt sterk veroordeeld in Handelingen 15 en in de Galatenbrief.

Overgangssituatie

Ten vijfde moeten we rekening houden met de overgangstijd die we vinden in het boek Handelingen, kort na het ontstaan van de Gemeente door de uitstorting van de Heilige Geest (Hand. 2). Zelfs Paulus hield zich nog aan de nazireeërgelofte (Hand. 18:18). De tempeldienst bestond nog steeds en de Hebreeënbrieff was ook nog niet geschreven. Na de verwoesting van de tempel en de verstrooiing van de Joden kreeg het ware en geestelijke karakter van de nieuwe bedeling duidelijker gestalte.

De Messiaanse beweging in onze tijd is tamelijk veelvormig, maar kent helaas ook vrijzinnigheid. Je ziet dat in diverse tijdschriften, en Michael Brown noemt het ook in zijn boek over de opvattingen, gebruiken en tradities binnen het Jodendom. Het is nuttig om het boek van dr. Brown te lezen ([een uitgave van Het Zoeklicht](#)), of zijn website te bekijken (<http://askdrbrown.org>).

EEN RUSTPLAATS VOOR DE ARK VAN HET VERBOND

De terugkeer naar Israël en het verblijf te Kirjat-Jearim

1 Samuël 6:1-7:2

James J. Tissot

Op weg terug

De ark ging in 1 Samuël 6 een nieuwe fase in van haar veelbewogen geschiedenis: ze keerde terug naar Israël en reisde via Bet-Semes naar Kirjat-Jearim, waar ze bleef totdat David haar opnieuw een centrale plaats gaf in het leven van het volk van God, in verbinding met zijn theocratische regering te Jeruzalem.

De Filistijnen hadden inmiddels ondervonden dat Israëls God niet met Zich liet spotten en dat Zijn heilige tegenwoordigheid het oordeel met zich meebracht voor degenen die Hem niet kenden. Maar daarbij moesten zij Hem noodgedwongen toch hulde brengen, zoals blijkt bij het terugzenden van de ark. Zij begrepen dat zij de buitgemaakte ark moesten terugzenden naar de plaats waar die thuishoorde (d.i. het land Israël in algemene zin; Silo werd niet hersteld als centrum van de eredienst, want de tabernakel werd verplaatst naar Nob en later naar Gibeon).

Maar dit kon niet zomaar gebeuren, er moest een genoegdoening, een zoengeschenk aan toegevoegd worden. Dit gebeurde in de vorm van een aantal gouden builen en gouden muizen, die in een kistje bij de ark gevoegd werden: vijf van elk volgens het getal van de steden van de Filistijnen, terwijl het aantal gouden muizen blijkens 1 Samuël 6:18 nog is uitgebreid tot alle bewoonde plaatsen in het land van de Filistijnen. De muizenplaag had hen waarschijnlijk later getroffen dan de builenplaag, namelijk in het begin van de oogsttijd (vgl. 1 Sam. 6:13). Op deze wijze brachten zij hulde aan de God van Israël, erkenden Hem als Bewerker van de plagen en vroegen Hem als het ware die te laten ophouden.

Overigens leefde er nog wel enige twijfel bij de Filistijnen, of zij al dit leed inderdaad aan de tegenwoordigheid van de ark van God te danken hadden of dat het hun bij toeval was overkomen (1 Sam. 6:9). Daarom namen zij de proef op de som om een duidelijk antwoord uit te lokken, door de ark zonder bestuurder op een nieuwe wagen, getrokken door twee zogende koeien, terug te zenden naar Israël. Normaal gesproken kon men verwachten dat de beide dieren een richting zouden inslaan die leidde naar de stal met de kalveren. Maar mocht dit niet gebeuren en zouden ze de weg naar Israël opgaan, dan was het onweerlegbare bewijs geleverd dat de God van Israël dit grote onheil over hen had gebracht.

Dit gebeurde inderdaad, en door een bovennatuurlijke macht geleid gingen de koeien regelrecht de weg op naar Bet-Semes (een Levietenstad die tot het gebied

van Juda behoorde en die was toegewezen aan de Kehatiëten, ongeveer 15 km. van Ekron verwijderd). Al loeiend liepen ze rechtdoor zonder naar rechts of links af te buigen, gevolgd door de stadsvorsten van de Filistijnen (1 Sam. 6:12). Die keerden pas terug naar Ekron nadat de ark in ontvangst was genomen door de mannen van Bet-Semes (1 Sam. 6:16). De zaak stond nu voor hen vast en zij moesten wel de hand van God in al deze gebeurtenissen zien.

Uit het feit dat men een nieuwe wagen voor het vervoer van de ark en de gouden voorwerpen gebruikte alsook koeien die nog geen juk gedragen hadden, blijkt dat de Filistijnen de God van Israël wilden eren. Zij stelden iets nieuws, iets waardevols ter beschikking. In de wet van Mozes was in sommige gevallen het gebruik van een jonge koe die geen juk gedragen had, voorgeschreven (Num. 19:2; Deut. 21:3). Het offer van de jonge rode koe is een beeld van het offer van Christus, die niet verplicht was tot enig dienstwerk, maar Zichzelf in de kracht van Zijn leven ten offer gaf.

De ontvangst in Bet-Semes

Ik roer dit speciaal aan met het oog op wat er gebeurde toen de ark bij Bet-Semes arriveerde: 'De mensen van Bet-Semes waren juist bezig met het oogsten van de tarwe in de vallei. Toen zij opkeken, zagen zij de ark, en zij waren verheugd haar te zien. De wagen nu kwam bij het veld van de Bet-Semiet Jehosua en hield daar stil. Daar lag een grote steen. Zij kloofden het hout van de wagen en offerden de koeien als een brandoffer voor de Heere. De Levieten hadden de ark van de Heere met het kistje, dat daarbij stond, waarin de gouden voorwerpen waren, afgeladen en op de grote steen geplaatst, en op die dag offerden de mannen van Bet-Semes de Heere brandoffers en slachtten Hem slachtoffers' (1 Sam. 6:13-15).

Deze ontvangst van de ark is veelzeggend voor onze houding ten opzichte van de Persoon van Christus. Ten eerste verblijdden de inwoners van Bet-Semes zich toen zij de ark zagen. Zij hadden haar afwezigheid als het middelpunt van Israëls eredienst betreurd, en zij verheugden zich nu over haar terugkeer. Dit doet denken aan de houding van de discipelen op de opstandingsdag. Zij waren bedroefd over het heengaan van Christus, maar nu was Hij daar plotseling weer in hun midden en toonde Hij hun de tekenen van Zijn lijden: 'De discipelen dan verblijdden zich toen zij de Heere zagen' (Joh. 20:20).

Ten tweede vond er een spontaan herstel van de eredienst plaats, waarbij de ark in het centrum van de aandacht stond. De Levieten – want Bet-Semes was een Levietenstad – hadden de ark een ereplaats gegeven op een rotssteen. Vervolgens werden de beide koeien die voor de wagen waren gespannen als een brandoffer aan de Heere geofferd, mogelijk ook op deze grote steen, die dan als offertafel heeft gediend (vgl. het offer van Manoach in Richt. 13:19). Daarnaast werden er nog andere brandoffers en slachtoffers gebracht. De brandoffers werden geheel verteerd en waren uitsluitend voor God bestemd, maar van de slachtoffers mochten de Israëlieten wel eten (behalve van het vet).

De terugkeer van de ark vormde dus de aanleiding tot het houden van een blijde offermaaltijd. Zo gaat het ook met ons, wanneer wij Christus erkennen als het Middelpunt van de Zijnen en Hem de plaats geven die Hem toekomt. Als de Opgestane toont Hij ons dan de tekenen van Zijn lijden, en heft Hijzelf de lofzang aan te midden van Zijn broeders. Wij zullen dan offeranden van lof en aanbidding brengen en ons verblijden in de gemeenschap die wij met de Vader en de Zoon, en met elkaar mogen hebben.

Helaas nam deze geschiedenis een ernstige wending, doordat de mannen van Bet-Semes hun aanvankelijke houding van eerbied lieten varen en de ark eens goed wilden bezien (of zelfs in de ark wilden kijken, zoals o.a. de Statenvertaling heeft). Zij vergaten dat de ark het allerheiligste voorwerp van de eredienst was, de troon van God Zelf. Misschien werden zij door nieuwsgierigheid gedreven en wilden zij een nader onderzoek instellen naar de wonderbare macht van de ark.

God toonde echter dat Hij de Heilige was en Hij trof de mannen van Bet-Semes met Zijn oordeel, evenals Hij later Uzza sloeg toen die in zijn onbedachtzaamheid de ark vastgreep (2 Sam. 6:6-7). De vreugde veranderde in droefheid en zij bedreven rouw, omdat de Heere een grote slachting onder hen had aangericht. Gods tegenwoordigheid leek hun nu een onverdraaglijke zaak toe: 'En de mannen van Bet-Semes zeiden: Wie kan bestaan voor het aangezicht van de Heere, deze heilige God? Naar wie zal Hij bij ons vandaan optrekken? En zij zonden naar de bewoners van Kirjat-Jearim boden, die moesten zeggen: De Filistijnen hebben de ark van de Heere teruggebracht; daal af en voer ze tot u' (1 Sam. 6:20-21).

Diep onder de indruk gekomen van de grote heiligheid van de Heere, vielen ze nu in het andere uiterste en toonden geen interesse meer voor de ark. Hun handelwijze leek op die van de Filistijnen, die de ark van plaats tot plaats zonden, omdat zij haar nabijheid niet konden verdragen. Een nieuwtestamentische parallel hiermee vormt de geschiedenis van de Gadarenen, die er bij de Heere Jezus op aandrongen om uit hun gebied te vertrekken, nadat Hij hun een gevoelige slag had toegebracht (Matt. 8:34). Pas later leerden zij Zijn zegenrijke tegenwoordigheid op prijs te stellen.

Zegen en oordeel: die twee dingen brengt Gods tegenwoordigheid met zich mee. Zegen wanneer wij aan Zijn gedachten beantwoorden, maar oordeel als wij tekort doen aan Zijn rechten. Misschien wijst het willen zien in de ark op het willen doorgronden van het geheimenis van de Persoon van Christus. Maar niemand kent de Zoon dan de Vader, en het past ons alleen vol

eerbied tot Hem op te zien, Die zowel waarachtig God is als waarachtig Mens!

De rustplaats in Kirjat-Jearim

Gelukkig kreeg de ark toch een rustplaats, nl. in Kirjat-Jearim, ongeveer 10 km. ten westen van Jeruzalem. Deze stad lag veel hoger op het gebergte; de boodschappers van Bet-Semes zeiden dan ook: ' (...) daal af en voer ze tot u'. Hier kreeg de ark een ereplaats op het hoogste punt van de stad, 'in het huis van Abinadab op de heuvel'. Bovendien werd er bijzondere zorg aan haar besteed: 'En zijn zoon Elazar heiligden zij om voor de ark van de Heere zorg te dragen' (1 Sam. 7:1). Het zorgdragen voor de ark heeft waarschijnlijk de betekenis van 'bewaken', zodat ze voortaan gevrijwaard was van onbescheiden blikken of handelingen. Op deze veilige en afgezonderde plaats is de ark lange tijd gebleven, zo'n zeventig jaar (te beginnen met de twintig jaar van 1 Samuël 7:2, later de tijd van Sauls koningschap, veertig jaar, en dan in elk geval nog de zeven jaar van Davids regering te Hebron).

Elazar was een zoon van Abinadab en volgens 2 Samuël 6:3 waren Uzza en Achio dat ook. Er zit wel een behoorlijk tijdsverschil tussen de eerste zoon en de beide anderen, maar dat hoeft geen probleem te zijn. Het is mogelijk dat Abinadab niet meer in leven was, of dat deze twee zoons uit een volgend huwelijk waren. De les die je zou kunnen trekken is dat de laatste zoons niet goed zijn onderwezen in het omgaan met de ark¹.

Zijn Abinadab en zijn zoon Elazar in dit opzicht in gebreke gebleven? Anders hadden de andere zoons David in 2 Samuël 6 wel gewezen op het verkeerde van het transport op een nieuwe wagen. Het is namelijk zo dat de ark met toebehoren moest worden gedragen door de Kahatiëten, maar dat de overige delen van de tabernakel op wagens mochten worden vervoerd door de Gersonieten en de Merariëten. In Numeri wordt wel steeds over dragen gesproken. Is in andere gedeelten nog sprake hiervan?

Het antwoord hierop is dat de wagens met de bijbehorende runderen worden vermeld in Numeri 7:2-9. Namelijk twee wagens voor de Gersonieten (gordijnen, voorhangsels en dakbedekking), en vier voor de Merariëten (pilaren, balken en voetstukken). Maar er waren géén wagens voor de Kehatiëten, die de heilige voorwerpen zelf op hun schouder droegen. De geestelijke les is dat wij Christus alleen als Levieten kunnen meedragen in deze wereld, uit kracht die door God wordt verleend (vgl. 1 Petr. 4:11 NBG-vert.). Menselijke hulpmiddelen kunnen ons hierbij niet baten.

Naar het schijnt heeft Samuël geen enkele poging gedaan om de ark opnieuw in het middelpunt van het godsdienstige leven van het volk te plaatsen. Misschien heeft hij gevoeld dat de tijd er nog niet rijp voor was, en dat dit een taak was die toekwam aan de gezalfde koning.

Bron: *De Reis van de Ark van het Verbond*; blz.67-73.

1) Mogelijk zijn Uzza en Achio kleinzonen van Abinadab geweest. Het begrip zonen is in het Oude Testament veel ruimer dan bij ons, zie reeds Genesis 10. Ook in 1 Samuël 6 is er al te weinig eerbied in de omgang met de ark, en dat wordt bevestigd in 2 Samuël 6.

OP DE SABBAT

1 Samuël 21:1-9; Lucas 6:1-5

Toonbrood (Foto Tempelinstituut)

In Lucas 6:1-5 vinden we de geschiedenis waarin de discipelen van de Here Jezus op de sabbat korenaren van het veld aten, zoals was toegestaan volgens Deuteronomium 23:25. De farizeeën wendden zich dan tot Christus en vragen: *'Waarom doet u wat op de sabbat niet geoorloofd is?'* De Heer geeft geen verdediging. Hij geeft ook geen onderwijs wat wel en wat niet is toegestaan op de sabbat. Nee, Hij grijpt deze kans aan om belangrijk onderwijs te geven over het 'ongehoorde' dat Hij een poosje later zou gaan doen op een sabbat. Hij vergelijkt zichzelf verrassend genoeg met David in de geschiedenis van 1 Samuël 21:1-6, waar de verworpen David ook op een sabbatdag (de wisseldag van de toonbroden, Lev. 24:8) iets buitengewoons deed. Hij ging de tabernakel binnen om het oude heilige brood weg te nemen en dat brood 'gewoon' te maken, terwijl een ander heilig brood nog bereid moest worden om op de tafel van de toonbroden neergelegd te worden. Deze geschiedenis laat iets zien van wat er op die unieke sabbat gebeurde (Matt. 28:1), toen de Heer het heilswerk volbracht. Die sabbat waarop God Zelf niet kon rusten, en Christus inging in het hemelse heiligdom (Hebr. 9:12), om daar iets onvoorstelbaars te doen. Iets dat God belangrijk genoeg vond om in beeld al uit te werken in 1 Samuël 21.

Laten we lezen wat daar in 1 Samuël 21 staat:

Wat schrok de priester Achimelek toen David helemaal alleen binnenkwam (vs. 1). Dit was zeer ongebruikelijk. De gevierde krijgsheld, altijd omringd door een hofhouding of tenminste door zijn lijfwacht. Hij was toch niet op de vlucht, zoals de geruchten suggereerden? En precies zo was de toestand van onze Heer op die vreselijke dag. Allen hadden Hem, de verworpen Messias, verraden en verlaten, heel alleen hing Hij aan het kruis om op die dag alleen binnen te treden in het hemelse heiligdom.

David zegt dat Hij daar was met *'een opdracht van de koning'* (vs. 2). Voor onze Heer was het geen aardse koning, die Hem deze opdracht gegeven had. Het was de Heer, die vóór Zijn God uitging met een opdracht waarvan niemand op aarde ook maar iets wist – maar waartoe Hij gezonden was! David spreekt van de 'manschappen' of 'jongens' waarvoor hij het heiligdom binnentrad. Voor Achimelek waren ze onzichtbaar. Zou David gelogen hebben? Nee, God heeft ze wel gezien, want in Lucas 6:3 sluit de Heer hen erbij in als Hij zegt: *'zij die bij hem waren'*. Er waren manschappen van de Heer, voor het oog van de wereld onzichtbaar, die toch onlosmakelijk aan Hem verbonden waren. Het mag

directe beeldspraak zijn van de discipelen, die niet rond het kruis stonden, die Hij *'ergens heeft heengezonden'* (1 Sam 21:2; vgl. Joh. 18:8). Toch waren zij met Hem verbonden, en voor hen ging Hij het heiligdom binnen. Het is zelfs een beeld van onszelf, die pas veel later Zijn volgelingen zouden worden.

De priester aarzelt toch nog een moment als hij aan die manschappen denkt, aan al die volgelingen waarvoor David hier het heiligdom binnentreedt (vs. 4). Zou het waar kunnen zijn dat dezen rein zijn? Zou dit ruwe volk door hun hoererij (d.i. afgodendienst) niet onwaardig zijn om van dit heilige brood te eten? Maar ook hier strijdt David voor zijn mannen door aan te geven dat *'de vaten der jongelingen'* (SV) geheiligd zijn. Wat aangeeft dat juist wij, Christus' discipelen, geheiligden zijn!

Zo gaat David binnen om de oude toonbroden weg te nemen, en het oude wordt 'gewoon' (vs. 5). Er komt een lege plaats op de tafel der toonbroden, tot er nieuw, geheiligd warm brood klaargelegd gaat worden. Dit is een beeld van al het oude van het jodendom, dat tijdelijk van de bescherming en zegen van de tafel der toonbroden weggenomen zou worden. Zullen de farizeeën verbaasd geweest zijn over deze gesprekswending? Zullen ze iets begrepen hebben van de keuze van deze geschiedenis uit het leven van David? Staan wij stil bij de verrassingen die de Heer ons geeft? Elk woord door Hem gesproken is vol van lading en betekenis!

Ten slotte wordt in Lucas nog aandacht geschonken aan het einde van de geschiedenis in 1 Samuël 21:9. Als de Heer weer uit het heiligdom komt, als Hij opstaat uit de dood, dan komt Hij niet alleen met brood, maar dan is Hij gewapend met een wapen zoals er geen ander is. Hij heeft 'Goliat', de grootste vijand, de duivel en de dood overwonnen (1 Kor. 15:54)! In Zijn opstanding mogen we de Heer dan ook zien met het zwaard van de overwinning in Zijn hand. Wat een kracht, wat een moed, wat een hoop mogen we opmerken in het resultaat dat Hij behaald heeft!

Nee, het was geen gunst, wat Hem overkwam. Tot tweemaal staat er dan ook dat David het beval: 'Geef mij' in vers 3, en 'Geef het mij' in vers 9. Geen wonder dat Lucas 6:5 dan ook spreekt over Christus als 'de Heer van de sabbat'. Laten we Hem die binnenging op die grote dag, maar ook weer naar buiten kwam op de eerste dag van de week, eren in onze liederen en gebeden en Hem aanbidden.

Jezus leeft, Hij overwon!

JOZEF VAN ARIMATHEA

een discipel van Jezus geworden

Jozef van Arimathea¹ is een bekend persoon in de evangeliën. We lezen van hem dat hij een rijk man was, een aanzienlijk raadsheer – een lid van de Joodse raad, van het Sanhedrin dus – die ook nog eens goed en rechtvaardig was. Hij durfde anders te denken en te handelen dan zijn mederaadsleden, en met hun denken en handelen had hij niet ingestemd. Hij was een dissident, zouden we tegenwoordig zeggen, en daarvoor was moed nodig.

Ook zelf

De manier waarop hij in de maatschappij functioneerde, moet wel hebben samengehangen met zijn geestelijk leven. Hij was namelijk iemand die het Koninkrijk van God verwachtte. Letterlijk staat er 'verwachtend was': deze verwachting kenmerkte hem permanent. Let daarnaast op de woorden 'ook zelf' (Gr. *kai autos*). Dat laat zien dat hij een *persoonlijke keus* had gemaakt. Hij wist zeker dat eens het Koninkrijk van God zou aanbreken. Dat dit van Jozef gezegd wordt na het sterven van de Heer Jezus, is bijzonder. De Koning der Joden was immers verworpen, gedood zelfs, maar Jozef bleef desondanks Zijn Koninkrijk verwachten. Alleen daarom had hij de moed Pilatus het lichaam te vragen van Hem, boven Wiens hoofd Pilatus nota bene had laten schrijven 'De Koning der Joden'...

Een discipel...

Er was namelijk iets met Jozef gebeurd! Hij was misschien in een rijke, aanzienlijke familie geboren. Mogelijk had hij bij zijn geboorte ook goede eigenschappen van zijn ouders geërfd. Maar hij was op een gegeven moment een discipel van Jezus geworden. Inderdaad, *geworden* (Gr. *genomenos*²)! Als *discipel* kun je namelijk niet geboren worden, het discipelschap kun je ook niet erven. Het hangt samen met een bewuste persoonlijke keus, en wel voor de Heer Jezus. Zijn leerling, Zijn volgeling was Jozef geworden!

1) Het volledige 'dossier Jozef van Arimathea' is te vinden in Matteüs 27:57-61; Marcus 15:42-47; Lucas 23:50-55; Johannes 19:38-42. Zie voor de doop als begrafenis: Romeinen 6:3-5; Kolossenzen 2:11.

2) Dit is een aoristus, oftewel 'geworden' is een eenmalige, afgesloten handeling.

... maar in het geheim

De Bijbel camoufleert niets. Wat we tot nu toe over Jozef van Arimathea gelezen hebben, was positief. Maar er staat iets bij: Jozef was wel een discipel van Jezus, maar in het geheim, uit vrees voor de Joden! Dat betekent dat niemand het wist, omdat Jozef bang was voor zijn volksgenoten die niet in Jezus geloofden. Niemand had zijn bijzondere handel en wandel tot dusver in verband gebracht had met Jezus. Jozef stond goed bekend, maar had niet de moed gehad uit te komen voor zijn keuze voor Jezus!

De verandering

Alles is echter anders geworden toen Jozef had gezien dat Jezus als een misdadiger was terechtgesteld. Heeft Jozef zich toen gerealiseerd hoe ver Jezus was gegaan in Zijn liefde voor hem? In ieder geval heeft hij toen besloten het lichaam van Jezus eer te bewijzen door het in een rein stuk linnen te wikkelen. Samen met Nicodemus heeft hij Jezus daarbij ook gebalsemd, wat een bijzonder eerbetoon was. Vervolgens deed Jozef nog iets: hij stelde zijn eigen graf, waarin nog nooit iemand gelegen had, beschikbaar om het lichaam van de Heer te begraven.

Geen verborgen discipel meer!

In feite was Jozef door zo openlijk aan Pilatus om het lichaam van de Heer te vragen, het eervol te balsemen en het vervolgens in zijn eigen graf te leggen, openlijk ervoor uitgekomen hoeveel de Heer voor hem was gaan betekenen. *Jozef identificeerde zijn eigen graf met dat van de Heer Jezus!* Daardoor bekende hij, die tot dusver een discipel-in-het-geheim was, openlijk kleur. Hij was nu openlijk Zijn discipel!

Mensen die zich laten dopen, doen in feite hetzelfde: zij laten dan in het openbaar zien dat ze bij een gestorven en begraven Christus willen horen. Bent u *ook zelf* al een discipel (Gr. *mathètès*) of discipelin³ (*mathètria*) geworden? En zo ja, bent u dat dan nog in het geheim, of hebt u dit ook laten zien door u te laten dopen?

3) De enige vrouw in de Schrift die expliciet een discipelin wordt genoemd, is Tabitha (Dorkas) in Handelingen 9:36.

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Ik heb mijn onderkleed uitgetrokken. Waarom zou ik dat weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen. Waarom zou ik ze weer vuilmaken?' (Hoogl. 5:3).

Teveel moeite?

De reactie van de bruid is, na alles wat de bruidegom in vers 2 tegen haar heeft gezegd, afwijzend, eigenlijk schokkend. Ze wil haar behaaglijke plaats niet inruilen voor de kilte van de nacht. De warme liefde van de bruidegom laat haar onberoerd. Ze is geestelijk lui en tevreden met haar rust. Zich inspannen voor de bruidegom is te vermoeiend. Ze lijkt op de wijze meisjes, die evenals de dwaze meisjes in slaap vielen bij het wachten op de bruidegom (Matt. 25:5), of op de discipelen die niet in staat waren met de Heer te waken (Luc. 22:45).

Haar excuus dat ze niet op Zijn uitnodiging kan ingaan, is dat ze haar 'onderkleed uitgetrokken' heeft. Kleding spreekt van ons gedrag, van wat zichtbaar is voor anderen. Geestelijk gezien spreekt haar gedrag van een gelovige, die zich ervoor schaamt voor de Heer Jezus uit te komen en openlijk van Hem te getuigen. Er is van de kleren van het heil waarmee Hij haar heeft bekleed (Jes. 61:10), niets te zien.

Nog een excuus dat ze aanvoert, is dat ze haar 'voeten gewassen' heeft. Dit betekent geestelijk gesproken dat de gelovige zich van de bevlekking van de wereld heeft gereinigd en er vervolgens ook maar het liefst ver

vandaan blijft. Dat is een houding van isolement. Deze reinheid, die op zichzelf goed is, wordt dan een vijand. Daartoe leidt zelfvoldaanheid over alles wat we in Christus hebben gekregen. Dan vinden we het wel genoeg en zien uitdagingen niet meer zitten. De bereidheid om onder ogen te zien dat we moeten veranderen, is de prijs voor vooruitgang. Zelfvoldane tevredenheid heeft tot gevolg dat we weigeren gemotiveerd te worden tot een hogere roeping. Stel je voor dat we de Heer Jezus weer toelaten in ons leven en Hem opnieuw het gezag erover geven! Dat zou betekenen dat we beroofd worden van het genot van onze huidige rust. We moeten er niet aan denken. Waar we dan ook niet aan denken, is dat we de Heer in de kou van de nacht buiten laten staan.

Willen we nog naar buiten gaan en ons met Hem identificeren in Zijn verwerping? Willen we nog bij Hem zijn? Ja, op zondag, natuurlijk. Maar door de week? Hij doet er alles aan dat wij weer op zoek gaan naar Hem, zodat wij bij Hem zijn, ook en juist in het dagelijks leven.

Paulus zegt dat we wel uit de wereld moeten gaan, als we geen omgang met allerlei zondaars willen hebben en niet met de vuiligheid van de wereld in aanraking willen komen. Maar we hebben steeds met zondaars te maken. De wereld bevuilt ons zonder dat we het willen. We kunnen er niets aan doen dat collega's vloeken of vieze grappen vertellen. Op school moeten we soms wel eens naar verkeerde dingen kijken of boeken lezen met seks en grof taalgebruik. Dit alles vervuilt ons.

Maar de Heer Jezus wil ons reinigen. Het water van het leven, het Woord van God, reinigt ons wanneer we het lezen. Na ons contact met de wereld moeten we naar huis gaan en het Woord van God lezen. Dan worden onze gedachten gereinigd en worden we weer gevuld met de Heer Jezus en de dingen die van Hem spreken. We kunnen wel denken: als we thuis blijven, kan ons niets overkomen! Maar het vlees wordt daardoor niet verbeterd. We kunnen ons terugtrekken in een klooster, maar we nemen ons eigen vlees mee. De inbeeldingen van onze harten vervuilen ons. Alles wat ons bevuilt, komt uit ons eigen hart, dat is waar het om gaat. De Heer Jezus wil tot ons hart spreken.

Waarmee hebben wij ons leven afgegrensd, zodat Hij niet bij ons kan komen? Is de grendel soms onze overtuiging dat alles bij ons wel goed is? We kunnen ervan overtuigd zijn dat we op de goede plaats zijn en dat we de dingen op de goede manier doen. In de gemeente in Laodicea zien we hoe die grendel werkt. Ze vinden zichzelf geweldig, maar hebben niet in de gaten dat ze blind zijn en dat de Heer Jezus buiten staat. De Heer gaat dan aan het werk om die grendel te verwijderen. Dat zien we in het vervolg van ons hoofdstuk.

Henry M. Morris

EEN TIJD VAN VEERTIG DAGEN IN DE BIJBEL

We vinden in totaal negen keer een periode van 40 dagen in de Bijbel. De laatste is aan het begin van het boek Handelingen, na de opstanding van de Heer uit de doden. We lezen daar dat Hij Zich, nadat Hij had geleden, levend heeft vertoond aan de apostelen die Hij had uitverkoren – met vele duidelijke bewijzen – terwijl Hij gedurende veertig dagen door hen werd gezien en met hen sprak over de dingen die het Koninkrijk van God betreffen (Hand. 1:3).

Het is interessant dat de Schrift zo vaak verwijst naar een tijd van 40 dagen. De uitdrukking zelf komt 17 keer voor, maar er zijn 9 verschillende periodes van 40 dagen. Ik wijs erop dat de tijd van veertig dagen een negende deel vormt van het oorspronkelijke (en profetische) maan/zonnejaar van 360 dagen (zie Gen. 7:11; 8:3-4; Openb. 11:2-3). Het totaal van die negen periodes van 40 dagen stemt dus overeen met een heel jaar!

Het gaat om de in de kolom hiernaast opgesomde periodes van 40 dagen

Elk van deze periodes was een tijd van grote spanning en beproeving voor een of meer personen, behalve de laatste. Die 40 dagen na de opstanding van de Heer waren een tijd van rijke zegen voor de discipelen, die mochten delen in Zijn overwinning en werden bevestigd in het geloof. Veertig dagen van beproeving en verzoeking, en dan veertig dagen van overwinning! Zelfs een heel leven van beproeving hier op aarde weegt niet op tegen een eeuwigheid van zegen.

1. De tijd van zware slagregens over de aarde bij het begin van de Grote Vloed (Gen. 7:12, 17).
2. De tijd van de wetgeving op de Sinai (Ex. 24:18; Deut. 9:9, 11).
3. De tijd waarin de wet de tweede keer werd gegeven aan Mozes (Ex. 34:28; Deut. 9:18, 25).
4. De tijd van de verkenning van het land Kanaän door de twaalf verkenners (Num. 13:25; 14:34).
5. De tijd waarin Israël werd uitgedaagd door Goliat (1 Sam. 17:16).
6. De duur van de reis van Elia naar de berg Horeb (1 Kon. 19:8).
7. De duur van de prediking van Jona in Nineve (Jona 3:4).
8. De tijd van vasten van Christus in de woestijn en van verzoeking door de satan (Matt. 4:2; Marc. 1:13; Luc. 4:2).
9. De tijd van de dienst van de Heer onder de discipelen na Zijn opstanding (Hand. 1:3).

HET RENTMEESTERSCHAP VAN HET GEHEIMENIS

'(...) dat mij door openbaring de verborgenheid is bekend gemaakt - zoals ik tevoren in het kort geschreven heb; daardoor kunt u, als u dit leest, mijn inzicht opmerken in de verborgenheid van Christus - die in andere geslachten de zonen van de mensen niet bekend is gemaakt, zoals zij nu in de Geest geopenbaard is aan zijn heilige apostelen en profeten: dat zij uit de volken mede-erfgenamen zijn en mede-ingelijfd en mededeelgenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, waarvan ik een dienaar ben geworden naar de gave van de genade van God, die mij gegeven is naar de werking van zijn kracht. Mij, de allergeeringste van alle heiligen, is deze genade gegeven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus onder de volken te verkondigen, en voor allen in het licht te stellen wat het rentmeesterschap is van de verborgenheid die van alle eeuwen verborgen was in God, die alle dingen geschapen heeft' (Ef. 3:3-9).

Bovenstaand gedeelte is door de apostel Paulus geschreven, en het is opgetekend in het Woord van God. We vinden hier belangrijke principes voor het leven van de gemeente van God op deze aarde. Velen zijn vandaag bezig met de Bijbel en noemen zich christen. Velen hebben oprecht het verlangen de Heer Jezus te dienen. Maar helaas is ook aan velen totaal onbekend waar het in dit gedeelte over gaat. Toch denk ik dat het naar de gedachten van God is om niet alleen een volgeling van Christus te zijn, maar ook een getuigenis te vormen van wat er in God Zelf verborgen is geweest.

Laat me dit toelichten. Paulus schrijft in bovenstaand gedeelte dat hij was geroepen een dienaar te zijn van het geheimenis van Christus, en wel op de volgende twee manieren. Hij was allereerst geroepen om onder de volken 'de onnaspeurlijke rijkdom van Christus' te verkondigen. Dit geheimenis was van alle eeuwen af verborgen geweest en niet geopenbaard aan de mensen (Ef. 3:5), zoals het nu is geopenbaard aan de apostelen en de profeten. Paulus was het uitverkoren vat om deze dingen mondeling en schriftelijk door te geven aan de gemeente van God. Dit geheimenis houdt in dat de gelovige Joden en de gelovigen uit de heidenvolken samen tot één nieuwe mens geschapen zijn, het lichaam van Christus.

In vers 6 van Efeziërs 3 wordt dit geheimenis beschreven. In hoofdstuk 2 had hij eigenlijk al gezegd wat dit geheimenis inhield, hier vat hij het nog een keer samen. Paulus gebruikt daarbij drie woorden, die in het Oude Testament niet bekend waren:

- mede-erfgenamen,
- medeleden of mede-ingelijfd,
- medegenoten of mededeelgenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie.

Deze belofte is niet terug te vinden in het Oude Testament, maar duidt op wat God voor de tijden van de eeuwen heeft beloofd aan Zijn eigen Zoon (2 Tim. 1:1; Tit. 1:2). De gelovigen uit de volken delen in de rijkdommen van Christus, die Erfgenaam is van alle dingen (Hebr. 1:2; zie ook Ef. 1:10-11), en ze delen daarin *samen* met de gelovige Joden. Het eerste deel van de Efezebrief, en de brief aan de Kolossenzen – waar meer nadruk wordt gelegd op de heerlijkheid van Christus Zelf – beschrijven dit geheimenis nog verder.

Hij was ten tweede geroepen om in het licht te stellen wat het 'rentmeesterschap' van het geheimenis inhield. Het woord 'rentmeesterschap' betekent 'de wet, of de orde van een huis'. Wij zien dit in ons woord 'economie'. Doordat Joden en heidenen samen in een nieuw bestel zijn gevoegd, namelijk het ene lichaam van Christus, is er een totaal nieuwe situatie ontstaan. Er geldt dus ook een totaal nieuwe orde voor de gemeente, die Paulus hier het 'rentmeesterschap' noemt. Wat was verborgen in God (Ef. 3:9), moest nu zichtbaar worden gemaakt op aarde, en wel in de gemeente. Het was de bediening van de apostel Paulus om in het licht te stellen wat deze nieuwe orde voor het huis van God, de gemeente, nu inhield.

Willen wij weten welke voorschriften en inzettingen die orde typeren, dan moeten wij ons in het bijzonder richten op de beide brieven aan de Korintiërs en die aan Timoteüs, en in iets mindere mate de brief aan Titus. Gelukkig zijn er gelovigen vandaag die, door goed onderwijs, weten wat de onnaspeurlijke rijkdom van Christus inhoudt. Ze weten wat hun positie is in Hem in de hemelse gewesten (Ef. 1:3; 2:6). Maar als het gaat om de toepassing van het rentmeesterschap van deze dingen, beginnen de moeilijkheden. Velen denken dat de voorschriften van de apostel Paulus over de plaats van de vrouw, de bedekking van haar hoofd, het erkennen van oudsten, het inrichten van de eredienst, het functioneren van de gaven etc. enkel en alleen voor de eerste gemeenten golden. Het zijn 'cultuurgebonden' voorschriften, zegt men dan.

Maar wij zijn geroepen om alle dingen vorm te geven zoals God het wil. Als we dit doen, dan wordt de gemeente een platform van de veelvoudige of veelkleurige wijsheid van God, zoals de apostel het in Efeziërs 3:10 zegt: *'(...) opdat nu aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de gemeente de veelvoudige wijsheid van God bekend gemaakt wordt'*. Maar helaas, zodra voorschriften en inzettingen worden toevertrouwd aan de mens, ligt falen en mislukking op de loer, zoals in de geschiedenis van de gemeente ook is gebleken. Men heeft uitgebreid uit andere bronnen geput dan de Schrift alleen. Maar wij hebben de Bijbel en daarin de geïnspireerde woorden van Paulus. Dit is genoeg, we hebben daarnaast

niets nodig: *'Houd tot voorbeeld de gezonde woorden die je van mij gehoord hebt, in geloof en liefde die in Christus Jezus is'* (2 Tim. 1:13, zie ook 2 Tim. 3:16-17). De Schriften zijn voldoende om de mens Gods ten volle toe te rusten. Paulus wijst Timoteüs ook op zijn eigen voorbeeld: *'(...) daar je weet van wie je het hebt geleerd'* (2 Tim. 3:14).

Nu naar de eerste brief aan de Korintiërs. Er was een bedroevende staat van wanorde in deze gemeente. De apostel Paulus, die immers geroepen was om orde in de gemeente te bewerken, schreef hen om de wanorde door zijn instructies weer te veranderen overeenkomstig het rentmeesterschap van het geheimenis. Met andere woorden: de gemeente was hier voor de engelen geen getuigenis meer van de wijsheid van God, daar menselijke elementen de boventoon voerden. Naast de ernstige zonde van incest (1 Kor. 5:1), was er een diepere oorzaak die de gemeente ziek had gemaakt. Het was de vorming van verschillende partijen binnen de gemeente, die scheuringen veroorzaakte: *'Maar ik vermaan u, broeders, door de naam van onze Heer Jezus Christus, dat u allen hetzelfde spreekt en dat er onder u geen scheuringen zijn; maar dat u vast aaneengesloten bent, een van denken en een van bedoeling. Want mij is over u bekend gemaakt, mijn broeders, door de huisgenoten van Chloë, dat er twisten onder u zijn. Ik bedoel dit, dat ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Kefas, en ik van Christus'* (1 Kor. 1:10-12).

Men kwam nog wel als één gemeente samen (1 Kor. 11:20), maar men was onderling verdeeld. Zo'n praktijk beschadigt en ontkent het hele karakter van de gemeente van God. Het geheimenis – dat Jood en heiden in één lichaam zijn samengevoegd door het volbrachte werk van Christus – wordt dan in de praktijk geloochend. De partijen waren verschillende groepen, die zich op grond van een sterke overtuiging innerlijk afscheidde van medegelovigen. De menselijke geest is erg gevoelig voor het vormen van sektarische groeperingen, doordat hij verschillen van inzicht gebruikt om scheuringen te maken. Deze scheuringen worden altijd gevormd rond bepaalde mannen – en tegenwoordig ook vrouwen –, zoals blijkt uit de namen Apollos en Kefas (d.i. Petrus). De gaven die deze broeders hadden, werden zo bewonderd dat men hen uitriep tot de leiders van hun partij.

Zo gaat het vandaag nog steeds: verschillende groeperingen vormen zich rondom één persoon, wat altijd ingaat tegen de orde die God heeft ingesteld volgens Zijn Woord. Paulus stelt hier het kruis tegenover, dat de mens en zijn wijsheid volkomen buiten spel heeft gezet (1 Kor. 1:23). En hij brengt de Geest ter sprake, die Christus in de gemeente centraal stelt. Christus is de kracht en de wijsheid van God (1 Kor. 1:24; 2:12-13). Sommigen zeiden: 'Ik ben van Christus' (1 Kor. 1:12). Maar de gedachte hierachter is het eigen 'ik', terwijl Paulus in het meervoud zegt: *Jullie zijn van Christus* (1 Kor. 3:23). Door de Persoon van Christus als argument te gebruiken, scheidde sommigen zich af en dachten 'de geestelijke partij' te zijn. Maar dit toonde juist dat men niet handelde overeenkomstig het rentmeesterschap van het geheimenis, want *allen zijn van Christus* in de gemeente. De waarheid van de gemeente kan niet worden vastgehouden door een *partij* op te richten die het verdedigt. Het vormen van een eigen partij of groep is op zich al een ontkenning van de waarheid van de gemeente en wat haar identiteit is. Wel is het belangrijk kwaad uit te sluiten en mensen die vasthouden aan een bepaalde vorm van zonde, buiten

de gemeente te plaatsen, zoals Paulus instrueert in 1 Korintiërs 5:13.

In 1 Korintiërs 8, 9 en 10 vinden we de toepassing van het rentmeesterschap op een bijzondere manier. Omdat zowel Joden als heidenen één lichaam vormen volgens het geheimenis, gaat het in deze hoofdstukken over het punt hoe men in de praktijk met de verschillen moet omgaan die er zijn tussen beide groepen. De heidenen introduceerden hun vrije, makkelijke en brede manier van denken in de gemeente, terwijl de Joden nauwgezet waren en gewend waren volgens de kleinste voorschriften van de wet te leven. Vrede tussen deze twee zou alleen mogelijk zijn, als de gedachten van God het denken van zowel Jood als heiden beheerste. Maar zelfs in de eerste dagen van de gemeente, toen er nog direct apostolische gezag bestond, waren de problemen op dit gebied al erg groot.

Hoe stelde Paulus in deze gevallen het rentmeesterschap van het geheimenis in het licht? Niet door het neerleggen van duidelijke regels, maar *door een appél te doen op het geweten en het gezonde geestelijk inzicht!* Hij nam zichzelf als voorbeeld door te zeggen: *'En ik ben de Joden geworden als een Jood, om de Joden te winnen; hun die onder de wet zijn, als onder de wet (hoewel ik zelf niet onder de wet ben), om hen die onder de wet zijn te winnen; hun die zonder wet zijn; als zonder wet (hoewel ik niet zonder wet voor God ben, maar aan Christus wettelijk onderworpen), om hen die zonder wet zijn te winnen. Ik ben de zwakken een zwakke geworden, om de zwakken te winnen; allen ben ik alles geworden, om in elk geval enigen te behouden'* (1 Kor. 9:20-22).

Paulus zou op kritiek kunnen rekenen van heidenen vanwege bepaalde restricties, wanneer hij de Joden bezocht; en op kritiek van de kant van de Joden als hij bepaalde vrijheden toestond, wanneer hij de heidenen bezocht. Maar hij was wettelijk aan Christus onderworpen, en dat was waar hij thuishoorde. Het rentmeesterschap van het geheimenis vraagt niet dat we iemand zouden dwingen, of dat een ander ons zou dwingen in een precies voorgeschreven en uitgedachte vorm of mal. Het is duidelijk uit deze hoofdstukken dat het naar Gods gedachten, en ook tot Zijn vreugde is, dat er een aantal zaken zijn waarvoor geen regels zijn gegeven maar waarin de heiligen worden getest en geoefend. Door deze oefeningen groeien zij, en zijn in staat onderscheid te maken tussen goed en kwaad (Hebr. 5:14). Zie bijv. de kwestie van het afgodenvlees: zou ik het eten, of niet? Of 1 Korintiërs 10:27: zal ik wel of niet gaan eten als ik uitgenodigd wordt? Als ik zo gezind ben dat ik wil gaan, dan volgt de instructie om – naast alles te eten wat wordt voorgezet (1 Kor. 10:27) – ook het geweten van de ander in ogenschouw te nemen (1 Kor. 10:28-29).

Vandaag is er de neiging om óf hem te oordelen die 'te vrij is' en zo scheuringen te bewerken, óf om ieder te verachten die zich niet nauwgezet houdt aan voorschriften. Romeinen 14 laat zien dat we in dit soort kwesties beide tendensen niet moeten toelaten, willen we het rentmeesterschap van het geheimenis goed beheren. *'Laten we dus jagen naar wat de vrede en de onderlinge opbouw dient'* (Rom. 14:19). Dit is wat het rentmeesterschap inhoudt zoals Paulus het in het licht stelde. Als we ons afscheiden van een bepaalde groep vanwege inzichten waarvan we denken dat ze niet goed zijn, handelen we niet naar het rentmeesterschap van het geheimenis. Formeel nemen we dan de grond in van: 'ik ben van Christus', waar Paulus tegenin gaat in 1 Korintiërs 1.

Het is weliswaar problematisch als er binnen een gemeente verschillende meningen zijn (en is dat niet overal en van alle tijden?). Maar de goddelijke weg is niet het vormen van een eigen groep, die zich afzet tegen de andere groep, waardoor deze laatste gedwongen wordt zich 'tegenover' de ander op te stellen. Dit gebeurt wel voortdurend in de politiek, maar mag niet voorkomen onder heiligen.

In 1 Korintiërs 12-14 zien we het rentmeesterschap, of de orde die wordt toegepast wanneer de gemeente samenkomt, en het karakter dat zulke samenkomsten zouden moeten dragen. De Heer is Meester over alles, en de Geest van God is de kracht waarin alles gedaan wordt op de juiste wijze. Zowel het profeteren, het zingen, het bidden, het breken van het brood, alles zou moeten plaatsvinden in de genade en de energie van de Geest van God. Dit is een gevoelig thema, omdat wij denken samenkomsten zo te moeten invullen als wijzelf goed vinden. Zo is vandaag de dag het 'laagdrempelig' zijn van de diensten voor ongelovigen een vereiste geworden, waarbij vele gemeenten het rentmeesterschap zijn kwijtgeraakt.

De Schrift leert anders. Als er een ongelovige binnenkomt (let op het 'als', het was dus zo dat de gemeente samenkwam als *gelovigen*), dan zou deze overtuigd worden, niet vanwege de laagdrempelige sfeer die hij herkende vanuit de wereld, maar vanwege het *profeteren*, d.i. het spreken vanuit Gods Geest en gebaseerd op Gods Woord. Paulus schreef 'een gebod van de Heer' voor de gemeente te Korinte (1 Kor. 14:37). Wij moeten niet streven naar eigen inbreng en menselijke elementen in onze samenkomsten, maar naar het gebod van de Heer. Hierin is wel veel gewetensvrijheid, maar evenzo directe instructie wat betreft de orde. De vrouwen dienen te zwijgen in de gemeente (1 Kor. 14:34). Dit is direct te koppelen aan 1 Korintiërs 11:10, waar we zien dat de vrouw een macht op het hoofd moet hebben vanwege de engelen. Dit is weer in verband te brengen met wat eerder is gezegd in verband met Efeziërs 3:10, dat de engelen toeschouwers zijn en de wijsheid van God kunnen observeren in een gemeente die zich ordent naar de gedachten van God.

De tijdgeest heeft ons vandaag, zoals altijd, in de greep. In 2 Korintiërs 6:11 tot 7:1 leert Paulus dat wereldgelijkvormigheid de wortel van al het afwijken is van de orde die God in Zijn Woord heeft neergelegd. Wij zijn vaak bezig te strijden tegen verkeerd gedrag aan de oppervlakte, terwijl we de dieper gewortelde zaak – het gelijkvormig zijn aan de wereld – niet zien.

In 2 Timoteüs 2:16-26 zien we dat de apostel Paulus eenieder opdraagt om het kwaad te ontvluchten dat via dwaalleer (2 Tim. 2:16) de gemeente is binnengekomen: *'In een groot huis nu zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden; en sommigen wel tot eer, maar anderen tot oneer. Als dan iemand zich van deze vaten reinigt, zal hij een vat zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester, tot alle goed werk toebereid'* (2 Tim. 2:20-21). Als wij het rentmeesterschap van het geheimenis willen bewaren, moeten we ons hoeden voor iedere valse leer die de gemeente is binnengekomen. Christus en de gemeente zijn één, en Hij is de waarheid (Joh. 14:6). Daarom mag onwaarheid niet omarmd worden door de Zijnen hier beneden.

Er is nog veel te zeggen over dit belangrijke thema. Een paar punten zijn aan de oppervlakte gebracht. Laten we ons afscheiden van het kwaad, ons onttrekken aan de ongerechtigheid, maar dit nooit doen ten koste van de waarheid van het geheimenis, zodat we het rentmeesterschap ervan als een kostbare schat bewaren.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl